

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ВЕЛИКДЕНСКА ВЕЧЕРЬ

chitanka.info

— Татко, хайде да си ходимъ на село! — умолително дигна очи нагоре мъничкиятъ Петърчо и погледна почернѣлия рудничаръ, който бѣше отпустналъ безпомощно голѣмитѣ си рѣце и се чудѣше какво да стори.

— Не зная, — проговори той замислено, — какво ще те правя сега, защо не си остана въ село, ами си дошелъ тука?

— Мама порѣча да те хвана за ржката и да те заведе, татко, въ Руднево. Утре е Великденъ. Всичкитѣ деца ще го посрещнатъ съ своитѣ бащи. Ако не си дойдешъ, мама има да плаче!

— А бе, тя ще плаче, ама отъ сълзи хлѣбъ не става.

— Хайде, Стояне, слѣзь до село за Великденъ. Нѣма да изгубишъ много работни дни. Руднево е близу. Я го вижъ какъ ти се моли малкиятъ! Пъкъ и толкова пжтъ е бѣхтало детето, докато дойде до тука. Капнало е отъ умора.

Навѣнъ въ мрака избухваха далечни свѣтковици. Цѣла недѣля бури и гръмове друсаха Балкана. Продъни се небето. Плининскитѣ порои се втурнаха надолу, издѣлбаха страшни долове, отнесоха мостовете и потопаха равнината.

— Ами какъ мина Стрема, като нѣма мостъ? — попита бащата своя мъничъкъ синъ.

— Намѣрихъ едно съборено дърво, прѣчнато отъ единия брѣгъ на реката до другия. По него изпълзѣхъ. Ахъ, тате, да знаешъ какъ страшно бучеше водата подъ мене! Но азъ си спомнихъ за мама, която ни чака у дома, наведена подъ кандилото, престрашихъ се и минахъ.

— Добре, като е тѣй, — поклати глава рудничарътъ Стоянъ. — Ще си идемъ двама, когато свърши последната смѣна. Ние сме вжтре дванадесетъ души копачи. Въ 9 часа свършваме. Като излѣза — ще тръгнемъ. Само дано се покаже месечината, иначе не можемъ мина по дървото. Ти, момчето ми, чакай тука. Седни тамъ на оня столъ и чакай!

Стоянъ рудничарътъ излѣзе навѣнъ, прекоси мрака и влѣзе въ галерията, надъ чийто входъ висѣше единъ тъменъ опушенъ фенеръ. Петърчо се намѣсти на стола, задъ гърба на телефониста, опрѣ главата на облегалото и, щомъ затвори очи, заспа дълбоко. Колко е спалъ той, не знае. По едно време го събудиха грозни гласове. Трима рудничари нахълтаха въ стаята на телефониста, обгорени, съ страшни очи.

— Мината гори! — извика първиятъ.

— Вжтре останаха десетина души копачи. Отидоха хубавитѣ хора! — завайка се вториятъ.

— Помощь! Викайте помощь! — ревна третиятъ.

— Кого ще викамъ? — прежълтѣлъ се обади телефонистътъ и зжбитѣ му затракаха. — Пожарната команда отъ града ли? Но тя не може да дойде, защото мостоветѣ сж разрушени. Кого да викамъ? По-добре да влѣземъ вжтре и да спасяваме както можемъ!

— Кжде ще влизаме? Ний нѣмаме газови маски. Само Перникъ има. Димътъ ще ни задуши.

— Татко! — изпищѣ Петърчо. — Кжде си, татенце?

Тоя детски викъ разтърси рудничаритѣ. Тѣ бързо грабнаха кирките и заедно съ телефониста отидоха да прокопаятъ обходень тунель, да заобиколятъ огъня и да спасятъ другаритѣ си.

Петърчо стоя нѣколко мига замръзналъ отъ ужасъ. Ушитѣ му бучаха. По едно време въ мѣничката му глава се роди спасителна мисль. Той грабна трескаво телефона и повика града. Обади се женски гласъ. Телефонистката.

— Како Маринке, — закрещѣ детето, — тука е твоятъ братовъ синъ Петърчо. Обаждамъ ти се отъ мина „Орлово гнѣздо“. Мината гори, какичко, а татко е вжтре съ още 11 души работници. Тука нѣматъ газови маски. Викай Перникъ, какичко! Искай по телефона да ни прарятъ газови маски... Какъ ще ги донесатъ ли? Съ самолетъ нека ги донесатъ! Викай, бърже! Викай!

Петърчо пустна слушалката, струполи се на земята и заплака. Подиръ половинъ часъ телефонътъ силно започна да звѣни. Обади се силенъ мжжки гласъ. Той поржча: — Запалете голѣмъ огънь на площада предъ мината, за да види летеца, кжде трѣбва да спусне газовите маски!

Маскитѣ пристигатъ!

Петърчо скочи като лудъ. Сърдцето му тревожно взе да бие. Изхвъркна на-вънъ. Бързо натрупа насрѣдъ площада голѣмъ купъ сухи дърва и ги запали съ фенера, окаченъ предъ входа на мината. Загледа се въ тъмната ноць. Напрегна слухъ. Притаи дѣхъ. Нищо не се чуваше. Нѣкжде избухваха тихи свѣтковици. Ноцьта бѣше безмълвна. Подиръ два часа време четирмата спасители излѣзоха полузадушени навънъ. Тѣ паднаха грохнали предъ входа на мината и започнаха да дишатъ като риби, извадени на сухо.

— Не можемъ повече да копаемъ безъ маски! Наближихме нашитѣ другари, чухме слаби човѣшки гласове вжтре, ала димѣтъ ни задуши. Отидоха хубавитѣ хора! — продума единиятъ, седна и впи очи къмъ голѣмия огънь, който пръщѣше.

Тѣкмо въ туй време, застаналятъ на единъ високъ камъкъ Петърчо извика съ дивъ гласъ:

— Иде! Иде! Чувамъ го, иде!

— Кой иде? — подигна се телефонистѣтъ.

— Самолетѣтъ отъ Перникъ! Той носи газови маски.

Работниците скочиха на крака и дигнаха очи нагоре. Една голѣма черна птица забрѣмча надъ главитѣ имъ. Тя полетѣ бавно въ мрака и слизаше надолу. Изведнажъ единъ голѣмъ човалъ тупна до огъня. Рудничаритѣ бързо го развързаха. Измъкнаха десетина нови газови маски. Надѣнаха по една, грабнаха копачкитѣ и влѣзоха пакъ въ мината. Черната птица-спасителка описа три кръга надъ „Орлово гнѣздо“ и отлетѣ.

Петърчо падна на колене и зашепна:

— Господи, дано сж още живи!

Устнитѣ му беха напукани.

До полунощъ спасителитѣ прокопаха новъ обиколенъ тунелъ, стигнаха задушениитѣ копачи и ги измъкнаха на чистъ въздухъ. Всичкитѣ до единъ бѣха живи.

Петърчо стоеше до баща си, милваше го по челото и сълзитѣ му течаха.

— Кой ни спаси? — попита чер-ниятъ рудничаръ своя синъ.

— Една голѣма черна птица, — отвърна задавено детето.

А нѣкъде далечъ, като писъкъ на изгубено въ нощѣта пиле, се обаждаше великденска селска камбана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.